

Hazırlayan: E. Elif GÖNÜLLÜ

İçindekiler

- **Al-Baraa Haddad**
(Suriyeli Fotoğraf Sanatçısı ve Sinema Yapımcısı) 4
- **Belal Khaled**
(Filistinli Grafiti ve Hat Sanatçısı Belal Khaled) 10
- **Göçmen Kuşlar ve Murmuration - Melek Zeynep Bulut**
(Röportaj) 19
- **“Minik Picasso” Mikail Akar**
(Almanya’da yaşayan, minik Türk ressam Mikail Akar) 28

Göç Sanatçıları

*“Bu nasıl bir dünyâ, hikâyesi zor;
Mekânı bir satır, zamânı vehim.
Bütün bir kâinat müşamba dekor,
Bütün bir insanlık yalana teslim.”*
NFK

Sanat, duyguları, yaşanmışlıkları, hayalleri, hayal kırıklıklarını dile dökemediğimizde başvurduğumuz bir anlatım biçimidir. Anlatılamayana ifade etmenin, bir ruhtan diğerine aktarımın; anlatmanın ve anlaşılmanın bir yolu.

Günümüzün tartışmasız bir gerçeği olan göç, çeşitli sebeplerle milyonlarca insanın ortak gerçekliği olmaya devam devam ediyor.

Her şeyi geride bırakarak bilinmez fakat ümitvar bir yolculuğa çıkan milyonlarca insanın yaşadığı tarifsiz hayaller, umut ve ıstıraplarla dolu bir yolculuk olan göç, anlatılması ve anlaşılması gereken bir olgu olarak orada duruyor.

Bu yolculuğun başrolü olan göçmenlerin dünyası ise bambaşka bir alem olarak anlaşılmalı ve anlatılmayı bekliyor. Göçmenlerin kimlik ve aidiyetlerine ilişkin iç yolculukları; varış noktası ve yeniden başlama hâli, kurulan yepyeni hayatlar, zorluklar, bu bitmeyen yolculuğa dair birçok hikâye barındırıyor.

Bu dosyada hikayesi zor göçmen ve göç hikayelerini sanat aracılığıyla ifade etmeyi seçmiş özel “Göç Sanatçıları” konu ediliyor.

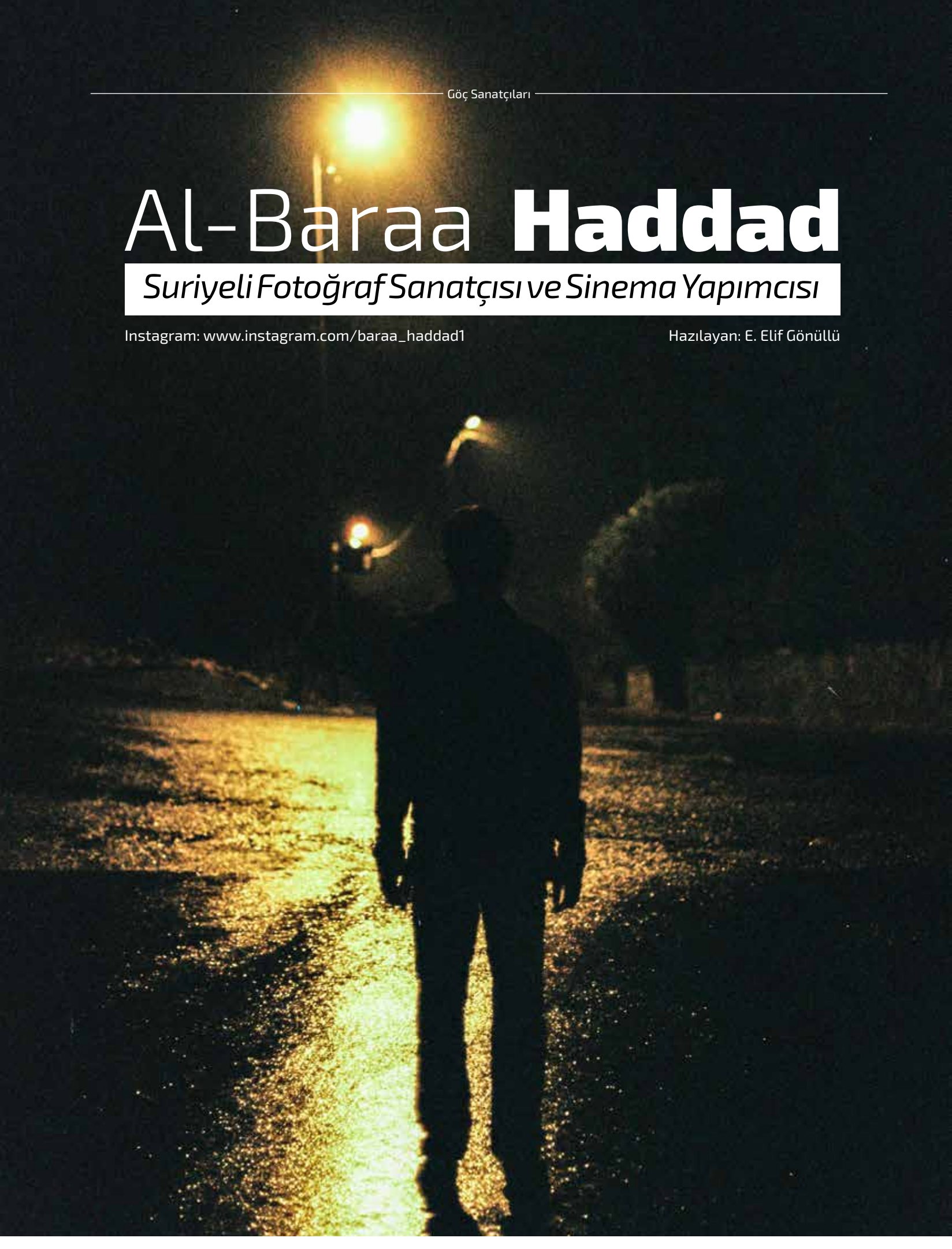
Göç Sanatçıları

Al-Baraa Haddad

Suriyeli Fotoğraf Sanatçısı ve Sinema Yapımcısı

Instagram: www.instagram.com/baraa_haddad1

Hazılayan: E. Elif Gönüllü

**“Savaş hayatımı
bütünüyle değiştirdi, bu
değişimle kendimi ve
sanatımı keşfettiğim bir
yolculuğa çıktım.”**

Suriyeli hikâye anlatıcısı, fotoğrafçı ve görüntü yönetmeni AL-Baraa Haddad, çektiği fotoğraf ve sinema filmleriyle görsel şiirler yazan ve bir göçmen olarak göç olgusunu bu şekilde sanatseverlere aktarmayı başaran yetenekli bir sanatçı.

Suriye’de dünyaya gelen ve çocukluğu bir sahil kasabasında geçen başarılı Fotoğraf sanatçısı AL-Baraa Haddad, ilk fotoğraf çalışmalarına daha çocukken büyüdüğü köyde cep telefonundan deniz ve doğayı çekerek başlamıştır.

İnsanların içinde
bulundukları halleri
fotoğraflayarak dünyaya
duyurmak başlı başına bir devrim

”

Henüz 15 yaşındayken babasının muhalif olduğu için öldürülmesinin ve annesinin hapse girmesinin ardından fikirlerini ifade etmenin bir aracı olarak fotoğraf çekmeyi seçmiştir. Ülkesini yerle bir eden savaşla birlikte yaşanan insan hakları ihlallerini, insanların içinde bulundukları halleri fotoğraflayarak dünyaya duyurmaya çalışmanın başlı başına bir devrim; bir ifade aracı olduğuna inanan sanatçı, savaşı belgelemek amacıyla uzun sayılabilecek bir zaman gazeteci ve savaş muhabiri olarak görev yapmıştır.

2014'te savaşı son kez fotoğrafladıktan sonra ülkesini terk etmek zorunda kalan Haddad, önce Hatay'a ardından İstanbul'a taşınmıştır. Büyük bir İstanbul aşığı olarak 2016 yılından beri İstanbul'da serbest çalışmaktadır.

Haddad "Savaş hayatımı bütünüyle değiştirdi, bu değişimle kendimi ve sanatımı keşfettiğim bir yolculuğa çıktım; nihayetinde bu yolculuk beni aşkın ve umudun şehri İstanbul'a getirdi" diyor.

Savaşla yalnızlığı, yıkımları, korkuyu, acıyı, ölümü ve yaşamayı yeniden anlamlandıran ve bunu sanatı ve çektiği fotoğraflarla bütün dünyaya anlatmaya çalışan sanatçının fotoğraflarında göç ve savaşla ilintili birçok duyguya şahit olmak mümkün. İfade kabiliyeti oldukça güçlü olan sanatçının işlediği; göç ve göçmen olmak, bir göçmenin hayata bakışı, duyguları, etrafındaki dünyayı nasıl gördüğü, sessizlik, yalnızlık gibi temalar fotoğraflarda canlanarak izleyiciyi tam anlamıyla duygunun içine çekiyor.

Instagram: www.instagram.com/belalkh

Filistinli Grafiti ve Hat Sanatçısı

Belal Khaled

TRT Arabi Şirketinde Fotoğrafçı ve Sinema Yapımcısı

Hazırlayan: E. Elif Gönüllü

İstanbul'da yaşayan grafiti, fotoğraf ve hat sanatçısı Belal Khaled, Filistin'de Gazze'nin güneyindeki Khan Younis mülteci kampında dünyaya gelmiş, sonrasında İstanbul'a iltica etmiştir.

Khaled 10 yaşından beri hat ve grafiti sanatını harmanlayarak yaptığı sanat eserlerinde Filistin meselesinin duygusal anlamda büyük yer kapladığını ifade ediyor.

Dünyaca Ünlü Aktivist Sanatçı Ai Wiewie ile Çalıştı

Kendisini en iyi ifade eden eseri 2015 yılında bombalanan Al Zafer Kulesi'nin duvarına altı günde yaptığı Filistin'in en büyük duvar resmi olarak bilinen 20 metre yüksekliğindeki "Çocukluk Kuşatması" isimli eseridir. Parmaklıklar ardında Filistinli bir çocuğun resmedildiği eser uluslararası birçok mecrada yankı uyandırmıştır. Khaled dünyaca ünlü aktivist sanatçı Ai Wiewie ile dünyanın çeşitli yerlerindeki mültecilerin anlatıldığı son filmi "İnsan Akışı"nda birlikte çalışmış, filmde Belal Khaled'in Gazze'de yer alan resimlerine yer verilmiştir.

Aklım ve Sanatım Filistin'de Yaşananlarla Dolu

Filistin'deki ilk grafiti sanatçılarından biri olan Khaled, aynı zamanda Gazze Grafiti Ekibi'nin de kurucusudur. Aklım ve sanatım Filistin'de yaşananlarla dolu diyen sanatçı, sanatın evrenselliği sayesinde Gazze'de yaşanan dramı birçok ülkede duvarlara çizdiği eserlerle anlatmıştır. Sıra dışı bir ifade gücü olan sanatçının eserleri birçok ülkede çeşitli sergilerde sergilenmiştir. Sanatını sadece resim ve duvarlarla sınırlı tutmayan sanatçı, çeşitli tasarımcılar ile iş birlikleri yaparak, çalışmalarının arabalar, eşyalar ve kıyafetler üzerinde sergilendiği koleksiyonlara katkı sağlamış, mülteci kamplarını grafiti çalışmalarıyla renklendirmiştir.

Belal Khaled'in kimi zaman Filistin Gazze'de ya da İstanbul Fatih'te bir duvarda, kimi zaman bir kıyafette, kimi zaman da bombardımanda bacağını kaybetmiş bir gencin protezinde hayat bulan eserlerinde; yaşayan, duyguları yalın ve estetik bir biçimde anlatan gerçek bir sanata şahit olmak mümkün.

"Biz Gazze'de yaşayanlar büyük hapishanede yaşıyor olsak da sanat aracılığıyla umut ve barışı dile getiriyoruz"

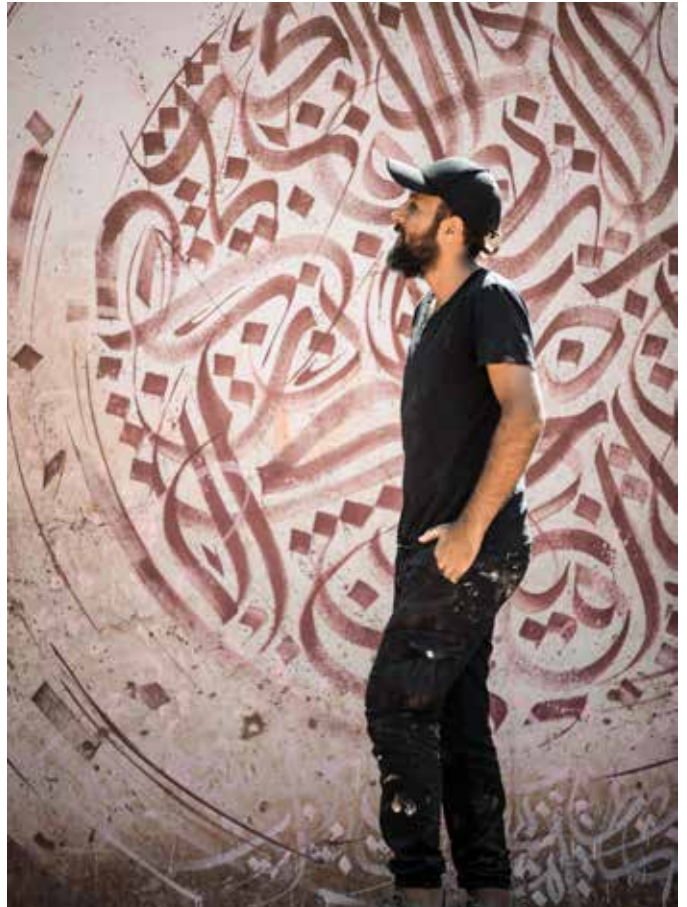
Gazze'de çok kısıtlı imkanlarla sanat yapmak ve burada yaşıyorsan sanatı kendi kendine öğrenmek zorundasın" diyen sanatçı, "Gazze'de savaşları yaşadım, kadınların ve çocukların katledilişini gördüm, ülkemden ayrılmak zorunda kaldım; oradaki ve Suriye'deki çocuklar için barışın hayalini kuruyorum" diyor.

Ülkesinin, savaş mağdurlarının ve mültecilerin mesajını bütün dünyaya ulaştırma gayesinde olan Khaled, bunu sanatıyla ifade ediyor.

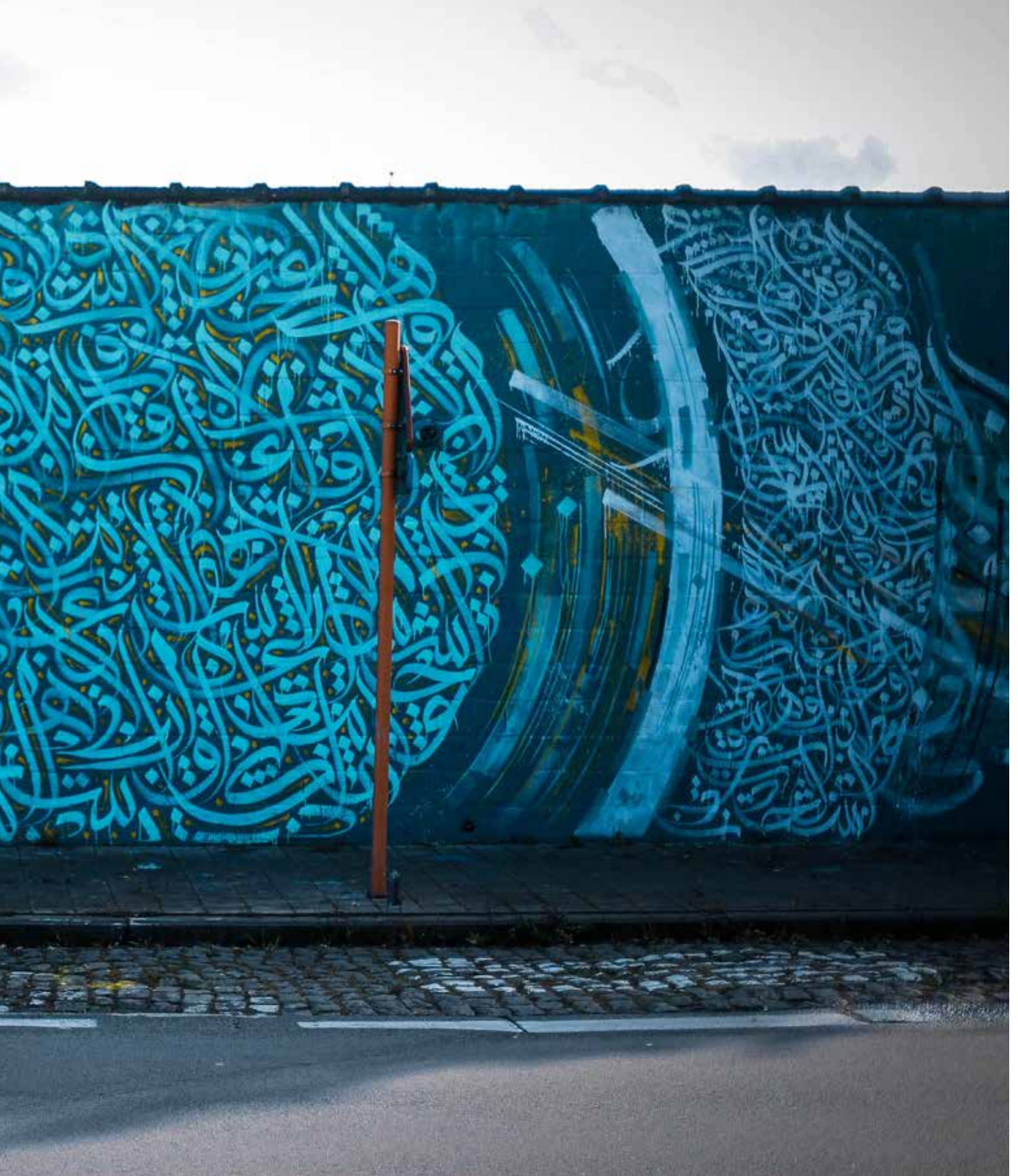

Göçmen Kuşlar ve Murmuration

Melek Zeynep Bulut

Röportaj : E. Elif GÖNÜLLÜ

Mimar ve sanatçı Melek Zeynep Bulut'u, İstanbul Valiliği İl Göç İdaresi Müdürlüğü binasının girişine yaptığı sanatsal yerleştirme "Murmuration" ile tanıyoruz.

Göçmenlerin işlemlerinin gerçekleştirildiği, ülkede kalıp kalmayacaklarına dair kararların verildiği binanın girişindeki derin boşlukta havaya doğru süzülen metal kuşlar, göçmenlerin ses bulmamış hikâyelerini anlatıyor. Kuş seslerinin dondurulmuş hallerini kuşlara, göçmenleri temsil eden anlamlı bir esere dönüştüren sanatçıyla Murmuration, sanat, göç ve göçmen olmak üzerine bir söyleşi gerçekleştirdik.

Melek Zeynep Bulut kimdir? Kendinizden bahseder misiniz?

Sanırım en zor olanı insanın kendini tanımlaması. Ben ana çalışma alanı ve konsantrasyonu insan hakları olan ve bunun üzerinden sanat ve mimarlık üreten ve geçmişinde işçi göçüyle ülkesini terk etmek zorunda kalmış bir ailenin İstanbul'da doğan çocuğuyum. Yazarak, çizerek, şehirlere semboller yerleştirerek ve anlamı olan mekânlar tasarlayarak bu alanı görünür kılmaya, estetikle insan haklarını birleştirerek söylem üretmeye çalışıyorum. Kendimi fitrat olarak var ettiğim alanlar; yazmak, konuşmak, zihnimde hayal ettiğim şeyleri çizmek ve tüm bunlarla dünyayı dönüştürmeye çalışmak. Böyle biriyim. Bu yönde çalışmalarım ve hayallerim var, diyebilirim özetle.

Sanat hayatınıza nasıl girdi? Sanatsal çalışmalarınızdan, özellikle göç ile ilgili olanlardan bahsedermisiniz?

Sanat bir iletişim, bir kendini ifade etme biçimi olarak hayatımın hep tam ortasında. Nitekim böyle olmak zorundaydı sinestezi olduğu için. Sinestezi; duyu birleşmesi, ayrılmaması demek. Bebeklerde çocuk yaşlara dek duymak, görmek, tat almak gibi eylemler bütünleşiktir. Duyduklarını görür, gördüklerinin tadını alabilirler. Bu durumun ileri yaşlarda düzelmemesine sinestezi deniyor. Bu sebeple hep kendimi farklı yöntemlerle ifade etmek zorunda kaldım. Okuma yazmayı çizerek öğrendim. Yaşadığım bir deneyimi birine aktarmanın yolu kendine has bir şey üretmekti hep. Hülâsa-i kelâm kendimi bildim bileli sanatın çeşitli kollarının zaten içerisindeyim. Göç konusu ise, her zaman sorguladığım "dünyaya ait hissedememe" duygusuyla oldukça bağlantılı. Yaptığım resimlerde, heykellerde ve diğer çalışmalarda "aidiyet" meselesi hep vardı. Derinlerde bu konuya bu kadar eğilmemin, onu bu kadar içselleştirmemin sebebinin belki de bu olduğunu düşünüyorum. Göçle ilgili bu çalışmamın dışında yazdığım yazılar, fotoğraflar, hazırladığımız bir kısa film-video art ve yine uygulanmayı bekleyen enstalasyonlar var.

Einstein, gerçek sanatın sanatçıdaki dayanılmaz bir dürtüyle ortaya çıktığını savunur. Melek Zeynep Bulut'u göç konusuna bağlayan, bu alanda sanatsal üretime yönlendiren dürtü nedir? Bu özel konuyu çalışmak sizde bir değişime neden oldu mu?

Doğru söylemiş. Dayanılmaz dürtü sanatta çok önemli bir frekans aralığı. Fakat bence asıl üretim, o dürtüyü disiplinli bir şekilde yönetebildiğinde başlıyor. Beni bu çalışmayı yapmaya iten o "dayanılmaz" dürtü benim aktivist yanımdır. Haksızlık, adaletsizlik, ötekileştirilme benim susamadığım, duramadığım yer. Fakat bunu öyle bir yönlendirmeliydim ki çıkıp bağırmaktan daha çok ses çıkarmalıydı ve insanlara dokunmalıydı. Bunun için sevgi iletişimi yolunu seçtim. Ortak paydada, bizi bir arada tutan, insanî kavramları yücelten semboller üzerinden gitmeye karar verdim. Bu size anlatırken keyifli fakat bu süreçte, içsel yolculuğa bir kez girdiğinizde tamamen dönüşüyorsunuz. Çok sevdiğim bir söz var, beni yıllardır hep çok etkiler: "Eğer bir kez hakikati aramaya koyulduysanız, hayatınız asla eskisi gibi olmayacaktır."

Olmadı. İç göç, iç benlikler, varlığın kendi yolculuğu ve madde boyutunun sadece finalde bize görünen olduğunu fark ettiğim, derinden hissettiğim bir sürece girdim diyebilirim.

Göç, göçmen, mülteci, gurbet, vatan, aidiyet, sınır, kapı gibi kavramlar size neyi ifade ediyor? Bütün bunların sizdeki karşılığı, anlamı nedir?

Bunlar çok güçlü kelimeler ve kavramlar. Her biri ayrı metafor. Az evvel sözünü ettiğimiz göçle ilgili diğer çalışmalarımız hep bu başlıklar üzerinden şekilleniyor mesela. Bir yerin olamamak duygusu, sınır meselesi ve kapı... Bunlar kendi içinde hem çok keskin hem de çok soyut kavramlar. Bazı soruların cevabı yoktur. Sorusu vardır. Ben de bu sorunuzda böyle ilerleyeyim. Dünyada oluşumuzu ne belirliyor? Kendinizi en ait hissettiğiniz anda siz, siz miydiniz? Bir kapıdan geçmek sizce bir eşik mi yoksa kendi içinizde bazı psikanalitik sorgulamaların sebebi mi? Ve sizce bütün bu nesnel olduğunu düşündüğümüz kavramlar, aslında size ne söylüyor? Bir kapıdan geçmek ya da bir kapıda durdurulmak size ne hissettiriyor ve neden? Bunlar bizim köklerimizimizin getirdiği bir dinamiğin sonucu mu, yoksa hiç seçemediğimiz ama geçmek ya da önünde beklemek zorunda olduğumuz kapılar meselesi mi? Gibi...

Özellikle son yıllardaki insanî felaketler ve global gerçeklikler sonucunda artık mülteciler ve göçmenlerin günümüzün göz ardı edilemez bir gerçeği olduğunu görüyoruz. Ülkeler bu gerçeklikle başa çıkmak için insanî ya da korunmacı bir refleksle politikalar, yasalar üretiyor, akademi dünyası bu gerçekliğin sosyolojik ve uluslararası etkilerini tartışıyor. Fakat göç ve göçmenlerin sanat bağlamında ülkemizde ve dünyada çok az çalışılmış bir alan olduğunu görüyoruz. Sizce sanatta göç gerçeğini ve göçmenin ruhunu neden bu kadar az görüyoruz?

Bana kalırsa, hep söylediğim gibi, bu işin altında başka bir şey var. Evet bir göç var, dünyanın sistemini değiştirecek güçte, tüm sosyolojik olguları sorgulatacak nitelikte, politikalar yasalar ürettiriyor bize. Fakat tüm bunları yaptıran bir "iç göç" var. İnsan ikidir. Madde boyutunda gerçekleşen her şey ruh boyutunda önceden başlamıştır. Dünyanın sistemi, coğrafyaların düzeni, dengesi dönüşmeye başlamıştı. Ruhun dönüşümü başlamıştı. Ben'den ben'e dönüşümümüzün bir simgesi bu sert göç.

Her doğum gibi sancılı fakat tüm sistemi dönüştürecek. Sanat bağlamında az çalışılmış olmasına gelecek olursak, ben bunun sebebini konuyu bu boyutta anlamamış olmamıza bağlıyorum. Genel olarak sanatı estetik bir şeyler üretmek, yükselmiş bir duyguyu dışarı vurmak ve onu satmak olarak görüyoruz. Dolayısıyla bir şeyler çıksa da sürdürülebilir olmuyor. Fakat siz buna çağın dönüşme biçimini, arzusunu anlayacak frekansta yaklaştığınızda size kendini açıyor. Akılda kalıcı işlerin azlığındaki nedenin maalesef bu bağlantı eksikliği olduğunu düşünüyorum.

Göç İdaresi'nin girişi için tasarladığınız yerleştirmenin hikâyesini anlatır mısınız? Göçmenleri ve hikâyelerini sanatsal bir temsille ortaya koyma fikri nasıl oluştu, nasıl hayata geçti? Bu eser, göç kavramından göçün gerçekliğine ulaşan bir kapı görevi gördü mü sizce?

Dünyayı yöneten büyük şirketler, markalar insanları güdüleme mekanizmalarını kullanarak sistem geliştiriyorlar. Metro ağları, kent planları, çalışma saatleri, bunların her biri "sürü ve sürüleştirmе mekanizması"nın çalıştırılmasının bir sonucu. İnsanların özgür iradeleri kendilerinde olmadığı, dışarıdan güdülendikleri için dünya bugün bu hâlde. Yani başımızda gelişen çok trajik olaylara kör, sağır kalabiliyoruz. Göçler, savaşlar gibi. Biz de bunu tersine çevirsek nasıl olur, sorusuyla başladık. Bu hareket sistemi insanları güdülemez de tam tersine özgürleştirse nasıl olur? Kendi silahıyla vurmak yani. Metro ağlarında insanların giriş çıkış sürü davranış sistemlerini, şehirlerde rush hour'larda o hızlı, sistematik davranışların ağını çıkardık. Sonra bir baktık ki bundan doğada da var. Kuşlar böyle bir sistemle hareket ediyor. Kuşlar bir yerden bir yere göç ederken aidiyet duyularını, var olma bilinçlerini yitirmemek için bir ses çıkarır. Bu ses havada birbirine çarparak üçgen, matematiksel bir ağ oluşturur ve bu güvenli ağ sayesinde yolculuklarını sürdürürler. Buna doğada "murmuration" yani mırıltı, inilti deniliyor. Bu kuş sürüsü dondurulmuş bir göç dalgası ve zaman parçasıdır. Bu uçuş dalgası içerisine yerleştirilmiş her bir kuş bir kuşun omurgasının ilk uçuş anının, ilk umuda yolculuğunun dondurulmuş hâlidir. Umudun, yeniden başlamanın ve tüm insanî duygularımızın bir karşılığı olan bu kuş sürüsü; her kültürden, inanıştan, dilden insanla birlikte binaya girer ve yolculuğuna dağılır. Kuş sürüsünün formu seslerden çıkarılmıştır.

Sözünü ettiğimiz ses diyagramını ve doğal matematiğini baz alarak havada dondurulmuş bir uçuşun ağ görüntüsü.

O bir göç sesi ve o anın dondurulmuşu. Burada ben sinestezik oluşumu kullanarak çizdim o ağı ve ona göre yerleştirdik, yani bir ses parçası, bu sebeple "murmuration". Ayrıca bu ses ve zaman parçasının enerjisini geçirebilmek için şehrin her yerinden toplanmış metal eşyaları sıkıştırıp özel bir malzeme haline getirdik ve onlardan ürettik. Böylece gerçek bir hafıza parçası oldu. Bu benim diğer işlerimde de kullandığım bir tekniktir, sanatımla özdeşleşti diyebilirim. Malzemede hafızayı muhakkak kullandım. Hikâyeyi bilimsel bağlamda bu zemine oturttuk ama neticede ortaya da çok duygusal bir iş çıktı. Çünkü esasında yaptığımız şey, yalnızca Yara-dan'ın matematiğini görünür kılmaktı. Bu hepimize çok tanıdık geldi, çünkü bizdendi. Sonrasını biliyorsunuz.

“Waldo Sen Neden Burada Değilsin?” isimli eserinde İsmet Özel “Sanat eseri sanatçının ‘nasıllığı’ değil, ‘niçinliği’ düşündürür ve ifşa edilen bir şey varsa o bizim de kendimizin, kendimize, kendimiz hakkındaki ifşaatını içine alır. Bu sebepten dolayıdır ki her sanat eseri herkesin ilgisini çekmez, kendi sanatçısını, kendi şairini arar insanlar.” diyor. Çok anlamlı bir mekânda ifade ettiğiniz eserinizi, hiçbir yere sığamayan göçmenlere, evrensel bir dilde onların gerçekliğine bir ses kazandırarak, bir sığınak olarak sanatınızı ve kendi birikiminizi belki de hikayenizi sunduğunuzu söyleyebilir miyiz?

Öncelikle bu güzel ifade için teşekkür ederim, çok hoş bir soru üslubu. Elbette. Tasavvufta aynalar, aynalamak dediğimiz mesele. Yine fizikte benzer benzeri çeker dediğimiz şey. Birbirimizle bir yolculuğumuz, bir öz iletişimimiz olduğu için bunları konuşabiliyoruz. Niyetim kendimi yansıtmak değildi ama bu hikâye benim kendimle ilişkiyi dönüştürdü diyebilirim ve finalde ortaya çıkan şeyle iletişimim artık “ben”dir. Yani önceden tanımsız bir güdüyle bunu yapmalıyım diye ortaya çıktığım şey iken; şimdi kendini bile bile “Evet, ben Zeynep olarak bu hakkı savunurum, bu işi yaparım ve böyle yaparım.” dediğim şey oldu. Karşısında olduğum ve yanında durduğum şeyleri; bu çizgileri belirledi. “Ben”i oluşturdu ve her geçen gün yeniden dönüştürerek oluşturmaya da devam ediyor.

Sanatınızla bir bakıma göçmenleri ve mültecileri görünür kıldığınızı kabul edecek olursak, bu tezâhüre nasıl geri dönüşler aldınız? Bu çalışmanız sizi hiç beklemediğiniz hikâyelere dâhil etti mi?

Daha evvel de ifade ettiğim gibi, ben bu projeyi yaparken kendi içimde çok farklı yolculuklara çıktım. Benim için de benliklerim arasında bir iç göçü başlattı, çünkü yaşamla ilgili birçok kavramı sorguladım. Proje, bu süreç artık bittiğinde, tâbiri câizse, ben oradan ceketimi aldım ve çıktım. Hiçbir yere adımlı dahi yazmadım. Çünkü ruhuma ağır geldi. En başından beri kendi kendini öldüren, orada olmak isteyen bir şeydi bu kuş sürüsü. Ve ben ona eşlik ettim, fakat meşakkatli bir yolculuktu. Aylarca böyle bir projenin varlığından kimseyi haberdâr etmedim. Bir görev gibi bitirdim ve gittim. Fakat sonra bir arkadaşım beni "Zeynep, bence bu tür projeler yapılmalı, toplumda farkındalık artırılmalı ve sen bunu anlatırsan bu yolculuk özellikle genç insanlara cesaret verir." diye motive etti diyelim. Ben de bu yolculuğu Twitter'da tüm samimiyetimle eklemeyen, çıkarmadan, aslında ne demek istediğimi, bilimsel ve insanî olarak nereden yola çıktığımı ve kendimle ilgili neyi ortaya koyduğumu anlattım. O gecedan itibaren bana Türkiye'nin ve dünyanın çeşitli yerlerinden farklı inanış ve kültürlere mensup yüzlerce insan yazdı. Çünkü burada buluştuğumuz şey umudun, yeniden başlamanın, iç göçümüzün, bizi götüren, ben'den ben'e dönüşümümüzün sembolü olan bir sürü. Televizyon kanalları aradı, dergiler, gazeteler yoğun ilgi gösterdi. Türkiye'den sağ-sol demeden her kültürden insan bu projeye sahip çıktı. Tek bir olumsuz yorum almadım. Ortak noktada buluştuk ve hayâl ettiğim şey buydu. Bir yandan da projeyi yaparken ve sonrasında eserin insanlarla ilişkisini gözlemlerken, farklı farklı hikâyelere ve insanların kuşları nasıl içselleştirdiğine şahit olduk. Mesela daha inşâ halindeyiz, kuşları tek tek takıyoruz vincin üzerinde, sadece ortalıkta dağınık bir kuşlar yığını var. Bir adam yanımıza geldi, Suriye'de güvercinleri varmış. Onları besler, büyüttürmüş. Bize onlarla olan ilişkisini ve savaş olduğu için onları uçurup, gelmek zorunda kaldığını anlattı. "Sanki gelip buraya kondular, çok duygulandım." ifadesi ile saatlerce bizi izledi eseri yerleştirirken. Ben bundan çok etkilenmişim çünkü o an elimizdeki şey henüz oluşmamıştı bile, doğru bir duygu aktarımı olduğunu tam da o anda hissettim.

Ve insanların yaşamda bağ kurduğu her şeyle olan acımasız bir kopuşu var, bu âlemi sarsar, ben size söyleyeyim. Bunu orada çok net hissettim.

Bir de eserin çekimini yapmaya gittiğimizde bir olay oldu. Orada Suriyeli bir aile vardı, yanımıza geldiler. Kuşlarla ilgili bana ardı ardına sorular sordu kadın. Açıkçası kuşlarla neden bu kadar ilgilendiğini merak ettim. Bu vesile ile hikâyesini konuştuk. Küçük çocukları var. Savaş nedeniyle buraya göç etmişler. Fakat kadında ciddi psikolojik rahatsızlıklar başlamış. Obsesif bozukluğu var. Sürekli düzenleme, temizleme, savaştan, korkudan ve yaşamının dağılımılarından bir türlü arınamama ile mücadele ediyor. Sürekli bir şeyleri düzenliyor. Konuşurken eşarbını düzeltiyor. Bana dokunmaya çekiniyor. Çocuklarını hizalıyor. Sürekli bir iç kavga. Bu benim için ayrı bir proje konusu oldu, hatta bir iç not. Sonra anladım ki kadın kendi içinde savaşta, hapiste. "Şu kuşlar gibi olmak istiyorum." dedi, "Başka da bir şey değil." Ondan beni soru yağmuruna tutmuş. O anda gördüğü; o havaya asılı, özgür hissetme ve umut hâli, onun hayatı boyunca sahip olmak istediği hâldi. Kendi de biliyor. Hayatta hiçbir karşılaşma tesadüf değil. O kadınla oradaki sohbetimiz ve onun iç savaşı, bir kuş olmak isteği benim için eserin hikâyesine dair çarpıcı bir nottur.

Göç konusunda çalışmalarınızı devam ettirmeyi düşünüyor musunuz? Yeni projeleriniz, hayalleriniz var mı?

Elbette. Bu süreçte birçok kez mülteci kamplarına gittim. Şehirlerde, sokaklarda yaşayan mültecilerle görüştüm. Göçün bir diğer yanı olan işçi göçleriyle ilgilendim ve bunu yaşamış insanlarla ilgili bilgiler topladım. Göç ve göçmenler derinden içselleştirdiğim bir konu oldu benim. Hâlihazırda bununla ilgili üç projem daha var hayata geçmeyi bekleyen. Hem farkındalık yaratmak hem de bu süreçleri yaşayan insanların hayatlarını kolaylaştırmak için yaptığımız projeler bunlar. İlerleyen günlerde dileğim hep birlikte görürüz.

Hallo
Ich bin Mikail AKAR

Ich liebe alle
Farben außer
pink rosa und lila

M

"Minik Picasso"

Mikail Akar

Instagram: @mikails_galerie

Yazar: E. Elif GÖNÜLLÜ

Almanya'da yaşayan ve kendisini sanat çevrelerine çoktan tanıtmış olan Türk ressam Mikail Akar yalnızca 7 yaşında.

"Minik Picasso" ve "Küçük Basquiat" olarak tanınan Mikail Akar'ın sanat yolculuğu, anne ve babasının 4. yaş gününde kendisine aldığı resim malzemelerini keşfetmesi ile başlamış. Ortaya çıkan eserlere inanamayan aile, küçük Mikail'in yaptığı resimleri sosyal medya hesaplarında paylaşmaya başlayınca hiç beklemedikleri bir ilgiyle karşılaşmış.

Kullanılan renklerdeki özgürlük hissi, heyecan, yaşam enerjisinin yanı sıra usta bir ressamın ellerinden çıktığı izlenimi veren ve izleyiciyi içine çeken resimlerin bu kadar dikkat çekmesinde, eserlerin 7 yaşında bir çocuğun hayal dünyasından çıkmış olmasının şaşırtıcı etkisinin olduğu söylenebilir.

Renklerin coşkun ve sınırsız bir özgürlükle kullanıldığı resimler zamanla sanat çevrelerinin de dikkatini çekmeye başlar ve Mikail birçok ülkede resimleri sergilenen uluslararası bir sanatçı haline gelir.

"Bazen geceleri uyanıyorum ve bulduğum bir deftere kafamdan geçenleri boyuyorum." diyen Mikail, renkleri tam anlamıyla canı nasıl isterse, içinden nasıl gelirse öyle kullandığını, bütün resimlerini hayal gücü sayesinde yaptığını ve renkleri çok sevdiğini anlatıyor.

Yeteneğini destekleyen uluslararası bir okula devam eden Mikail, büyüyünce ne olacağını sorusuna; "Ben zaten sanatçıyım, büyüyünce futbolcu olacağım." diye cevap veriyor.

Pablo Picasso'nun "Rafael gibi resim yapmak dört yılını aldı, bir çocuk gibi resim yaparsa bütün ömrümü." sözleriyle ifade ettiği, sanatta eşsiz bir öneme sahip olan çocuk ruhunun yansımalarını Mikail'in tablolarında canlı olarak görmek mümkün. Sanatseverlerin tablolarını alabilmek için aylarca sıra beklediği Mikail'in sosyal medyada oldukça geniş bir takipçi kitlesi bulunuyor.

Küçük sanatçı Mikail'in eserlerini sosyal medya hesaplarından takip edebilirsiniz.

FOTOĞRAFLAR AA / MESUT ZEYREK

